

Kvietkovaný župan a biele pančucháče

Nebrala to tragicky. Vlasy sa jej zatáčali do čela, aj ku krku, hladko očesané, nad ušami zachytené dvoma sponkami. Účes Majky z Gurunu bol v tých rokoch stále trendy. Štvali ju len bavlnené biele pančušky. Chcela silonky. Skutočné silonky. Silonky ako pre veľkú. Nie najväčšie detské číslo bielych prúžkovaných ohavností. Boli jej malé. Keby ich ešte trochu potiahne, medzi nohami prasknú na dieru väčšiu ako hlava.

Po byte, poobede, keď ich strážieval čukotský dedko, kým rodičia prídu z práce, takto behávali stále. Medzi nohami obrie diery, šľapy s identicky rozdziapanými miestami pre palce zošuchnuté a ťahané ešte zo dvadsať centimetrov za nohami, flanelky zapnuté len na pol žrde. Naháňali sa okolo kúpeľky, podkýnali o pančuchy. Raz ich so sestrou mama našla uplakané. Sedeli v kúte váľandy. Čukotský dedko si ich odchytil. Držal ju nad lakťami veľkými tvrdými rukami, mrvil nimi, aby ho bolo cítiť a vážne dohováral vodnatými malými očkami s prebleskami jasne modrej.

„Taká veľká. Nehanbíš sa? Deravé pančuchy?! Jedna veľká slečna?!“

Sedeli v kúte váľandy a trápili sa s ihlou a niťou. Čukotský dedko spokojne pritakával. Naučil ju písať veľké písané „A“. naučí ju aj toto. Cez slzy im to nešlo. Vôbec. Mali šesť či sedem. Pančuchy sa ráno nachádzali cez stoličku vždy obšité. Aj medzi nohami, aj palce...

Čukotského dedka milovala. Býval na opačnom konci mesta, kde už nebolo nič, len kasárne, záhradky a tých pár domov ďaleko od sebe, takmer už pri dedine. Čukotka. Vždy lepšie ako Mexiko, kde nahaté snedé decká okolo hydrantu jedovali ukričané tetky s lavórmí, alebo Benátky s večne zatopenými pivnicami. Lepšie nebolo ani na Juhu – Zelenom údolí, kde sa architektom nie a nie minúť identická zelená farba na všetky paneláky a každý sa tam strácal, ba ani na Mravenisku, kde sa domáci snažil postaviť pre deti a vnúčatá ešte aspoň po dva domy na miniatúrnom pozemku k tomu materskému. A všetci sa tam tlačili.

Dedko bol z konca sveta. Z Čukotky. Ale aj tak každé popoludnie čakával na nich v byte na siedmom, s prihriatym obedom a trpezlivosťou na domáce úlohy, krik naháňačiek a večné úpenlivo detinské smoklenie najmladšieho zo záchoda, ktorý sa nechcel naučiť si sám vytriet' zadok a tak trucoval a márne volal mamu.

„Mamííí! mamííí! Už som! Už sóóóm!“

Už bola takmer ustrojená. Pančuchy nechala desať centimetrov nižšie. Horšie sa bude chodiť, ale pod županom to bez tak vidno nebude. Župan. Ušiel sa jej iba ten. Obrovský, farebný, matnolesklý, silónový so všetkými možnými farbami, ktoré ani nevedela vymenovať. Štylizované kvety sa jej za to smiali z odrazu zrkadla opretého o stĺp provizórnej šatne v stane. Musela si vyhrnúť rukávy na dva razy, odhaliť štvorcové prešitie a biely vatelínový podklad zateplenia. Bude sa potiť. Roztiahla ruky a veľikánsky štvorec zaplnil celé zrkadlo v stane za pódium, kde už tlmený moderátorkin hlas okomentoval nádherne dievčenské modely na jej spoližiačkach.

Malý limček priškrtený červeným gombíkom jej omínal krk. Nemohla ho rozopnúť, diera by bola takmer k pupku. Nahla hlavu k ľavému plecu, nahla k pravému, nič pekné nevidela. Kvietkovaný štvorec, kvietkované obdĺžniky, dve tenké nohy v bielych pančuchách. Lakovky zastali vo vrecúšku na papuče. Tie sa vraj lepšie hodia k...županu.

Stáli vedľa lavíc a učiteľka si ich premeriavala spoza okuliarov. Niektoré vybrala pred tabuľu hneď. Všetky sa usmievali, štuchali do seba. To bude. To bude paráda. To je sen. To sa ešte nestalo. Budú z nich modelky. Jeden deň. Aspoň jeden deň. Na námestí. Na trhoch...

„Otoč sa! Ešte, ešte, dookola...“

Prízhúrila oči. Musí vybrať aj ju. Musí. Ako by to bolo. Všetky dievčatá z triedy môžu byť modelky. Aj ona chce. Chce. Tak veľmi chce. Kto by nechcel.

Aj náhradníčka sa počíta...

Takmer sa rozplakala, keď sa jej v šedom stane ušiel iba nadrozmerný kriklavý hnusný kvietkovaný cirkusantský župan. Obrovský župan, v ktorom sa aj jej oblá postava stratí. Župan, ku ktorému sa nehodia ani lakovky. A ani biele pančuchy. Leda by mali medzi nohami diery. Takú tú na doma. Kde je čukotský dedko. Takmer sa rozbehla preč.

„Sme móдне ODEVY. Naša kolekcia je pre štandardné dievčatká, štíhlunké, chudunké...normálne stavané, rastené...“ mrmlala do tváre, do dievčenského džavotu okolo, moderátorka učiteľke. „...prezentujeme sa prvýkrát v rámci trhov. Konečne mesto dalo priestor aj takýmto aktivitám. Všade vonku je to bežné, ale tu skapal pes...ešteže som doniesla ten župan. No, nejakto už zahovorím...akože domáce oblečenie, či nie, nie...odev na voľný čas. Nehodí sa nám to do konceptu, ale...chápem vás, pani učiteľka.“

Nechápala. Chudé dievčatá, nie takúto...

Všetky už stáli v rade za sebou v šatách, blúzkach, kraťasoch, sukniach, zas šaty, šaty, blúzky, aj imitácia riflí sa už našla a hlavne šaty a šaty...a aj sukne. Silonky. Lakovky. Sponky, brnky vo vlasoch. Mamin rúž. Jelení loj.

Hrýzla si spodnú peru. Nebude červenšia.

Stala si nakoniec radu. Ostatné sa scucli viac k sebe. Kvietkovaný župan?! Chachacha, chichichi. Taký trapas. K nim nepatrí. Nikto to neuvidí. Mama s tatom sú doobeda v práci. Čukotský dedko príde až poobede. Trhovníci predávajú, ostatní jedia cigánske pečienky, masné chleby s cibuľou, lokše.

Konce otvoru stanu sa mrvili, už zostala iba ona. Strčila ruky pod župan a potiahla pančuchy vysoko k pazuchám. Čosi ruplo. Škrkotavý zvuk páranej bavlny. Odtiahla viac kolená od seba. Potom sa stehná dotkli holou kožou. Spokojne sa pousmiala. Vyšla na mólo. Na jeho konci sa hlboko poklonila.